

РЕШЕНИЕ

№ 6676

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100513209 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника З. Р. А., чрез адв. А. – особен представител, срещу решение № 11407/19.10.2022г., постановено по гр.д. № 57280/2021г. по описа на СРС, 56-и състав, с което на основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ, З. Р. А. е осъден да заплати на ЗАД „Алианц България“ АД, сумата 538.80 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ за вреди от застрахователно събитие - ПТП, настъпило на 01.11.2018г. с включени ликвидационни разноси, ведно със законната лихва от 04.10.2021г. до окончателното плащане.

Жалбоподателят, чрез адв. А.-особен представител, намира постановеното съдебно решение за неправилно и необосновано. Оспорва наличието на валидно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“, сключена между ищеца и собственика на процесния автомобил в законовоустановената писмена форма. Представеният такъв не бил подписан, липсвало необходимото писмено предложение от страна на застрахователя, респ. негови писмени отговори (чл. 184, ал. 2 КЗ), посоченият застраховател „ОТП Л.“ ЕООД не съществувал в ТР към датата на сключването. СРС неправилно приложил разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, без да съобрази, че ответникът не е страна по застрахователния договор и по отношение на него недействителната сделка не можела да се „санира“ и да разпростре действието си.

СРС необосновано приел, че ищецът установил плащането на ремонт в претендирания размер. Вината на ответника не била установена, не се установявали и твърдените щети. Искът не бил доказан и по размер – заведени били още три щети, автомобилът бил предаден за ремонт 10 месеца след ПТП, а описът на щета от 14.05.2020г. бил изготвен година и половина след ПТП. Моли за отмяна на решението и отхвърляне на иска.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна ЗАД „Алианц България“ АД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага подробни съображения. Сочи съдебна практика по въпроса за приложението на чл. 293, ал. 3 ТЗ. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноси пред въззивния съд.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Постановеното първоинстанционно решение е правилно на въведените с въззивната жалба основания по следните мотиви:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в мотивите на т. 2а от Тълкувателно решение № 1/07.03.2019г. по тълк.д. № 1/2018г., ОСТК на ВКС, липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД като основание за нищожност на застрахователния договор не е налице в хипотезата на неположен подпис на някоя от страните. Характерът на този договор на абсолютна търговска сделка и разпоредбата на чл. 343, ал. 2 КЗ дават основание да се приеме за приложимо общото правило на чл. 293, ал. 3 ТЗ, съгласно което страната не може да се позове на нищожност поради неспазване на формата на договора, ако от поведението може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. Законът в случая не предвижда относителна недействителност на сделката спрямо третите лица, предвид на което и трето лице не би могло да оспорва валидността на застрахователния договор, ако от поведението на страните недвусмислено може да се направи извод за това, че те изпълнявали поетите по него задължения.

От представената по делото застрахователна полица № 18-0300/411/5000262/07.02.2018г. и допълнение към същата, във вид на неподписани извлечения от електронната система на ищеца-застраховател, уведомление за щети по МПС от 05.11.2018г., депозирани по същата полица пред застрахователя от упълномощеното лице В.С.К., свидетелство за регистрация – част II, видно от съдържанието на което св. С.М.К. е посочен като лице, което може да използва превозното средство по силата на право, различно от правото на собственост,

заявление на св. К. от 30.04.2019г. пред застрахователя, че желае по образуваната щета № 0300/18/727/509586 за автомобил с рег. № ДВ 6403 МВ да бъде насочен към сервиз, справка за извършени плащания по издадената от сервиза „Т.К.“ ЕАД фактура № 7000028698/15.10.2019г., преводно нареждане за извършен от застрахователя в полза на „Т.К.“ ЕАД кредитен превод по опис № 15124 (масово плащане) и неоспореното заключение на ССЧЕ, по делото се установява, че застрахователният договор бил изпълняван, а застрахователят по имуществената застраховка изплатил застрахователно обезщетение. Ето защо съдът приема, че към датата на настъпване на процесното ПТП - 07.02.2018г. за автомобил марка „Тойота“, модел „Рав 4“, рама № JTMDJREV60D169424, с рег. № *****, бил сключен валиден застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско“, с клауза „Пълно Каско – Валутна клауза“, съобразно специалните условия на застрахователя, приложени по делото. Страните по имуществената застраховка договорили застрахователна сума от 38 998 евро и период на покритие на застраховката от 08.02.2018г. до 07.02.2019г.

В представеното по делото свидетелство за регистрация – част II на автомобила като негов собственик е посочен търговецът „С.Б.“ ЕООД. Наименованието на същия търговец, видно от вписването в ТРРЮЛНЦ, на 04.02.2019г. е променено на „ОТП Л.“ ЕООД. В представеното по делото писмено доказателство – подписано от В.К. уведомление за щети по МПС от 05.11.2018г., като собственик и застраховано лице по договора е посочен „С.Б.“ ЕООД, докато във всички разпечатки от електронната система на ищеца, извлечени да послужат като писмени доказателства по делото, фигурира актуалното наименование на същия търговец, а именно „ОТП Л.“ ЕООД. Обстоятелството, че застрахователят-ищец актуализирал в системата си наименованието на застрахования, противно на доводите във въззивната жалба, не разколебава изводите на съда за валидна облигация по договора за имуществена застраховка за процесния автомобил марка „Тойота“, модел „Рав 4“, рама № JTMDJREV60D169424, с рег. № *****, към датата на ПТП, сключен между собственика и ищеца-застраховател.

От представения по делото препис на протокол за ПТП бл. № 1715260/01.11.2018г., издаден от сектор „ОПП“ СДВР, гласните доказателства, събрани посредством разпита на св. К. и заключението на САТЕ, неоспорено от страните, по делото се установява, че в срока на застрахователно покритие, на 01.11.2018г., около 19.00 часа, в гр. София, лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“ с рег. № *****, управляван от ответника З. Р. А., се движил по бул. „Черни връх“ с посока към „Околовръстен път“ и в района на № 108, водачът А. реализирал ПТП в спрелия пред него на пешеходна пътека автомобил марка „Тойота“, модел „Рав 4“, с рег. № *****, управляван от св. К..

С поведението си водачът А. нарушил нормите на чл. 5, ал. 1, т. 1, и чл. 20, ал. 1

ЗДвП, като не контролирал непрекъснато управляваното от него МПС и причинил щети на застрахования автомобил. Поради това поведението на водача А. било противоправно. Възраженията във въззивната жалба в противен смисъл са неоснователни.

Видно от удостоверяването в протокола за ПТП местопроизшествието било посетено от служители на КАТ /излишното НЕ в бланката е зачертано/. Протоколът за ПТП представлява официален свидетелстващ документ по чл. 179, ал. 1 ГПК и обвързва съда да приеме, че на конкретната дата и час, на мястото на произшествието се намирали описаните в протокола автомобили с посочените в документа водачи и с описаните видими щети.

От приетото заключение по изслушаната автотехническа експертиза се установява, че посочените от застрахователя повреди на автомобил марка „Тойота“, модел „Рав 4“, с рег. № *****, отговаряли на установения механизъм на ПТП и се намирали в причинна връзка с него. Претърпените от реализираното ПТП вреди по застрахования автомобил се установяват и от писмените доказателства по делото - протокол за ПТП, опис по образуваната при ищеца щета, фактура, калкулации, контролни списъци и доклад по щетата. От заключението на САТЕ съдът приема за установено, че сумата на щетите по застрахованото МПС, изчислена по пазарни цени към датата на ПТП възлиза в размер на 749.22 лева.

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба за недоказаност на щетите, че щетите не били резултат от същото ПТП, че част от остойностените претенции не кореспондирали с отразеното в протокола за ПТП, както и неоснователно е позоваването на съдържанието на доклада по щета. При разпита си по чл. 200 ГПК вещото лице Йорданов поддържа категоричното си заключение, че всички увреждания по автомобил „Тойота Рав 4“ с рег. № *****, се намирали в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 01.11.2018г. произшествие в гр. София. При разпита си по чл. 200 ГПК пояснява, че всеки един детайл, описан в заключението, бил отделен такъв, с изключение на детайл № 6 (гривна сензор парктроник), който бил в комплект с парктроника. Увреден бил само единият от сензорите на парктроника и била дадена цена само за него. Вещото лице пояснило и каква дейност представлява тонирането, а именно направата на цвета за боядисването на автомобила, а не самото боядисване.

Видно от представеното по делото преводно нареждане, справка за плащанията, и неоспореното заключение на ССЧЕ, на 21.10.2019г. по същата щета застрахователят-ищец заплатил на отремонтирания МПС сервиз сума в размер на 523.80 лева, представляваща цена на извършения ремонт за възстановяване на автомобила. Вещото лице С. установило при извършената проверка на счетоводните записвания по сметка 503 – Разплащателна сметка в лева, че сумата по процесната щета №

0300/18/727/509586 била платена на сервиза на 21.10.2019г. Съгласно представеното по делото преводно нареждане и опис № 15124, в общата сума на превода 22 003.39 лева, била включена сумата 523.80 лева по същата щета, съгласно опис. С извършеното плащане било закрито задължението по издадената от сервиза фактура № 7000028698/15.10.2019г. за ремонта на процесното МПС. При разпита си по чл. 200 ГПК вещото лице-счетоводител пояснява, че възприела съдържанието на опис № 15124, който ѝ бил представен в счетоводството на ищеца. Документът представлявал файл за масово плащане. Извършената от вещото лице С. проверка в „Т.К.“ ЕАД потвърдила извършения ремонт и направеното от ищеца плащане по издадената фактура. Напълно неоснователни са възраженията на въззивника в тази връзка, че на вещото лице описът не бил представен, а изводите ѝ били изготвени единствено въз основа на данните от счетоводната система на ищеца.

Страните по делото не са формирали спор, че към датата на ПТП -01.11.2018г. за управлявания от ответника лек автомобил нямало валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“. Същото обстоятелство било отбелязано и в съставения от служителите на МВР протокол за ПТП. Поради това и съдът намира, че по делото се установяват предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника-делинквент, а именно липсата на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за управлявания от него лек автомобил към датата на ПТП. Ето защо ответникът З. Р. А. носи отговорност за вземането на застрахователя за платеното застрахователно обезщетение и обичайните разноски по определянето му.

По отношение на размера на регресното вземане съдът отчита, че причинителят на вредата във връзка с чл. 45 ЗЗД дължи поправяне на действителните вреди, предвид на което и правото на регрес на застрахователя по се определя от заплатения от него размер на застрахователно обезщетение, но не повече от действителния размер на причинените от делинквента вреди. Действителните вреди се определят от необходимите средства по средни пазарни цени за възстановяване на увреденото имущество в състоянието му отпреди деликта. Действителният размер на щетите съобразно заключението по изслушаната САТЕ е за сумата от 749.22 лева. Същият е по-голям от заплатеното от ищеца застраховател обезщетение от 523.80 лева. Ето защо правото на регрес на ищеца възникнало за по-малката от двете суми и ликвидационните разноски в размер на 15 лева, т.е. за сумата 538.80 лева. При носена от ответника тежест на доказване не се установява погасяване на дълга.

По горните мотиви настоящата въззивна инстанция намира обжалваното решение за правилно по въведените с жалбата доводи, поради което същото следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 ГПК, като на основание посочената норма препраща към изложените от СРС мотиви.

По разноските:

При горния изход на спора пред въззивната инстанция право на разноски има въззиваемият-ищец. Същият претендира и доказва разноски в общ размер 780 лева, от които 300 лева – за особен представител и 480 лева – заплатено адвокатско възнаграждение с вкл. ДДС. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъдат присъдени 780 лева – разноски, сторени пред СГС.

Съобразно разрешението по т. 7 от ТР № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г. ОСГТК на ВКС особеният представител на ответника по чл. 47, ал. 6 ГПК не дължи държавна такса, тъй като същата се дължи от страната. Съобразно мотивите по същата точка представляваната от особения представител страна не е освободена от заплащането на такси и разноски, предвид на което с решението си съдът, съобразно изхода на делото, следва да възложи дължимата държавна такса по жалбата и разноските на съответната страна. В случая дължимата за въззивното производство държавна такса възлиза в размер на сумата 25 лева, които, с оглед изхода на делото, следва да бъдат понесени от ответника З. Р. А..

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 11407/19.10.2022г., постановено по гр.д. № 57280/2021г. по описа на СРС, 56-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, З. Р. А., гражданин на ОАЕ, роден на *****г., с адрес гр. София, бул. „*****“, да заплати на ЗАД „Алианс България“ АД, ЕИК *****, сумата **780 лева** – разноски по делото, сторени във въззивното производство пред СГС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 ГПК, З. Р. А., гражданин на ОАЕ, роден на *****г., с адрес гр. София, бул. „*****“, да заплати по сметка на Софийски градски съд, сумата **25 лева** – държавна такса за въззивното производство.

*Банкова сметка на Софийски градски съд за държавни такси: ***** 01.*

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____